

Азартна дебютантка збірної «1+1» Людмила Барбір – про злагодженість, двох жирафів, спокій і паніку.

- Ви в дитинстві дивилися програму «Що? Де? Коли?»? Поділіться найдавнішими телеглядацькими спогадами...

- Дивилася постійно і всією сім'єю, ще з Ворошиловим. З такими знатоками, як Друзь, Поташов та іншими метрами. Мені було дуже цікаво. Потім на українському телебаченні з'явився український варіант з нашими командами. Його я теж дуже часто дивилася, разом з чоловіком. Ми слухали питання, ставили на паузу, накидали свої версії, а після вмикали і звіряли відповіді. В принципі, багато питань відгадували. Вже потім, коли була змога постояти біля дзеркального столу і власне посидіти за ним, з'ясувалось, що біля телевізора всі завжди дуже розумні, все вгадують та іноді не розуміють, як цезнавці не вгадали. Чому аж наприкінці обговорення прийшла та чи інша версія. А коли сидиш за гральним столом, то величезна відповідальність за гру робить «свою» справу і все виходить зовсім по-іншому.

- Вболівали за когось персонально?

- Так, за одеську команду. Вона мені дуже імпонує.

- Коли вам запропонували сісти за ігровий стіл, яка була ваша перша думка?

- Це було під час зйомок «Один удома-2». Марина Леончук вже знала, що буде грати в «Що? Де? Коли?» у команді ведучих «1+1», і тому в перерві між зйомками вона запропонувала пограти. І відбулася така собі імпровізована гра. Ми навіть не помічали, як між сценами проходила година, друга. Дуже загорілися. Якраз в цей час прийшов Олександр Андросов, він теж знімався в цьому фільмі і почав спостерігати за нами. Побачивши нашу гру, він запропонував мені приєднатися до команди. Я спочатку не погодилася: сказала, що це дуже велика відповідальність, і я не впевнена, що готова на себе її взяти. Ще й хворіла на той час. Мені дали час подумати. Я довго вагалася і все-таки вирішила ризикнути.

- Не шкодуєте?

- Знаєте, це таке подвійне відчуття. Усім завжди хочеться справити враження дуже розумних і бути знавцем у всьому. Коли ти сидиш біля телевізора, то відчуваєш себе прекрасно, а вже коли граєш, це зовсім інша справа. З одного боку, я не шкодую, тому що я дуже азартна людина, мені сподобалось грати. А з іншого – ця гра була не зовсім такою, якою мені б хотілося її бачити. Власне, кажу про себе. Було дуже складно. Всі обличчя начебто знайомі, ми всі один одного знаємо, всі разом працюємо, але психологічно все одно було важко.

Набагато легше грати і давати хороші результати тим командам, які грають вже по кілька років, а то й більше. У нас ще немає тієї злагодженості, ми ще погано відчуваємо один одного. Особливо це стосувалося першої половини гри. В мене було таке враження, що ми толком навіть не чули один одного. А потім було: «О боже, я ж казала цю версію на початку обговорення!» «Ой, а я навіть і не чула. Серйозно, ти говорила?»

Ще була боязнь сказати якусь нісенітницю. Це вже потім ти розумієш: можливо, на перший погляд здається, що це дурня, але ж ця асоціація з'явилась не просто так. Хтось може вхопитися за цей образ, картинку чи слово, в нього з'явиться інша асоціація, і він таким шляхом прийде до правильної відповіді. Тут своя система, своя схема. Ті, хто дуже довго грають, вже розуміють її, відкидають зайве і точно знають, в якому напрямку рухатись. Нам, було складніше, бо не було досвіду. Звісно, в цьому була велика складність: не боятися сказати те, що приходить тобі в голову, бо раптом це буде якась маячня. А цим не треба перейматись. Бо коли дивишся ігри інших команд, то бачиш, що люди абсолютно не бояться говорити якісь абсолютно нереальні версії, на перший погляд дуже далекі від правильної відповіді.

- Є питання, за яке вам прикро?

- Так, запитання про Гогена. Пам'ятаю, почалося обговорення, і тут оператор дає мені картину в руки і показує, в якому ракурсі правильно поставити її перед камерою. Я поправляю її і думаю: «Що я роблю? Треба зосередитись, а мене відволікають. З «Чорноморцем був складний момент... Якщо повернутися до мого спостереження за грою біля екрану чи монітору, то мене завжди дивувало: чому не повторити ще раз запитання? Адже в основному саме в ньому – криється відповідь. А ще, коли сидиш за столом, дуже складно точно записати довгі питання. Або, знову ж таки, говоримо-говоримо, але ніхто не повертається до того, як точно звучало запитання. Можливо, якби ще раз переглянули, перечитали його, то знайшли б правильну відповідь. Про жирафа – і я, і Анатоліч говорили «жираф». Але ця версія не розвивалася, тому що ми не чули один одного. Потім ми ці всі моменти обговорювали. Толіч каже: «Ми ж говорили! І я говорив, і Люда говорила». «Да? Я не слышала. Вы что, говорили?» «Ну да, говорили, два рази». Це говорить про незлагодженість команди. Можливо, якщо б ми краще чули один одного, було б більше правильних відповідей. Про комашок – теж дуже спірне питання. Були варіанти, що, можливо, вони тих комашок їдять. Але, як то кажуть, «после драки кулаками не машут». Після було дуже багато висловлювань, емоцій, адреналін просто зашкалював. Але що поробиш, треба було в той момент реагувати швидше. Не мовчати, якщо з'являлись якісь версії, якісь асоціації, навіть на перший погляд далекі від істини. Треба було все говорити. Це я зрозуміла пізніше і засвоїла основне правило: не боятися сказати якусь дурню. А ще треба все правильно робити під час гри. А після – то вже не суттєво і вже нікому не цікаво. Тому що факт залишається фактом.

- Що ви відчували, коли рахунок на табло став 2-5?

- Я навіть не можу сказати, чесно кажучи. Такі суперечливі почуття... З одного боку, якась паніка: «Невже це все? Невже ми програли?» І шалена відповідальність. З іншого боку, це все переходило в спокій: «А що зробиш? Просто треба зосередитись». В той момент мене кидало то в жар, то в холод. Та найбільше я думала про те, як сконцентруватись на питанні, почути один одного – і все-таки знайти ту єдину правильну відповідь.

- За рахунок чого, на вашу думку, команда «1+1» все ж таки змогла перемогти в цій непростій грі?

- Я думаю, що за рахунок того, що ми нарешті відчували себе командою. І ще, напевно, тому, що було велике прагнення до перемоги. Бо недарма кажуть, що сильна людина, боєць і переможець – це не той, хто ніколи не падає, а той, хто знаходить в собі сили піднятися і йти далі. Якщо говорити про команду, то саме сильний бійцівський дух і привів нас до перемоги. Ми піднялися – і виграли.

- Ваші улюблені одесити не образилися, що ви їх вибили?

- З їхнього боку була така підтримка! Ми, новачки, відчували страх і величезну відповідальність. Присутність команди одеситів, навпаки, допомагала. Велике їм спасибі. Енергетика була прекрасна.